

идва стопанина на къщата. Гледамъ го човѣка срамува се да ми зприказва. Па туку се приближи: ако тъй ще ми плашате кирията, кай, по добръ излѣзте си.

Б о р ъ о. — Само я погледва.

Б а б а Н е й к а. — Излѣзте си кай, до като не е падналъ снѣга. Е — отъ всѣкждѣ дошло все до пари, все на твоята глава. Какъ да не се мѣся, когато виждамъ —

Б о р ъ о. — Гнѣвно. Азъ казвамъ — не се мѣси!

Б а б а Н е й к а. — Е тъй: то въ тази къща не се знае: коя е свекърва, коя снаха! Негодующе. Пъкъ мене ми дотегна! Че азъ майка ле съмъ тукъ! — Не смѣя при васъ да влѣза, кога сте сами; когато сте съ хора, сѣкашъ съмъ слугиня! Тъй ли съмъ научена азъ при твоя баша, Богъ да го прости!

Б о р ъ о. — Спира се, кръстосва рѣцѣ и силно въздъхва.

Дълго мълчание.

Б а б а Н е й к а. — Вгледа на въ сина си. Ей въздишашъ, пъкъ менъ ми се къса сърдцето. Майчино сърдцѣ, опустѣло. Взема чашата. Милъ си ми, синко, ми-и-и-тъ! Инакъ устата ми да не се отвори! Ей и на Желя едно врѣме приказвахъ, приказвахъ, ама чуваше ли. Сега запи — сърдцето ти да откъсне. И ти ли по него ще трѣгнешъ. Гледамъ те, снощи съ него се надпрѣваряшъ да доцѣждашъ чашата.

Б о р ъ о. — Азъ те моля да мълчишъ!

Б а б а Н е й к а. — Азъ ще мълча! Само че помни: тогазъ мълчахъ — заехте онѣзи пари, изядоха ги хората и сега на твоята глава ще се убиятъ. Знаешъ ли, че днесъ ме срѣщна момчето на пристава и ми дума: противъ Боря има изпълнителенъ листъ!

Б о р ъ о. — Че като има!

Б а б а Н е й к а. — Е, тъй! Колкото нивици имахме — отидоха. Сега ще трѣбва баша ти отъ гроба да извикамъ, че да те отърва —

Б о р ъ о. — Азъ те моля да ме оставишъ! Погледва я И каква ли полза, когато немога хвана четка!

Б а б а Н е й к а. — Спрѣла просълзени очи. Ехъ, гдѣ е